

ועדת ערר - המרכז הבינתחומי הרצליה

בפני : ד"ר שרון רבין-מרגליות - יו"ר
פרופ' אמנון סלע
פרופ' יעקב הל-אור

ערעור על החלטת הממונה על המשמעת
ד"ר אמנון להבי מיום 11.9.06 (תיק משמעת 44/2006)
בעניינם של סטודנטים פלונים ת (להלן "הנילוניים")

בשם הנילוניים : מר אלעד לוי

בשם הקובל : גב' אורלי שקד

החלטה

הנילוניים, שני סטודנטים בבית הספר למשפט וממשל. הם הורשעו על-ידי הממונה על המשמעת, ד"ר אמנון להבי, בהונאה בעבודת סיכום, במסגרת קורס בממשל. ההרשעה היא לפי סעיף 4(2) לתקנון המשמעת של המרכז הבינתחומי. בעקבות ההרשעה האמורה, נגזרו על הנילוניים העונשים הבאים :

נילון א' :

1. פסילת העבודה ופסילת הקורס.
2. הרחקה מלימודים במרכז לתקופה של שנה (תשס"ז).

נילון ב' :

לגבי נילון ב' הופעל עונש על תנאי של הרחקה לשנה, שהוטל עליו בדיון משמעתי קודם (מיום 25.6.2003). אי לכך העונשים שהושתו על נילון ב' הם :

1. פסילת העבודה ופסילת הקורס.
2. הרחקה מלימודים במרכז לתקופה של שנתיים (תשס"ז ותשס"ח).

בנוסף, הממונה על המשמעת, השאיר על כנה, למשך תקופת ההרחקה, החלטת בינתיים שנתן, לפיה אין להוציא לנילוניים אישור כלשהו לצורך התמחות. הנילוניים הגישו ערר הן על עצם הרשעתם בעבירת ההונאה, והן על חומרת העונש שנגזר עליהם. החלטתנו לדחות את הערר על ההרשעה וחומרת העונש כאחד, ולהלן נימוקינו :

החלטת ההרשעה

מעשה ההונאה בו הורשעו הנילונים מתייחס לעבודת סיכום אותה הגישו במסגרת קורס לממשל. עבודת סיכום זו היא חלופה למבחן הקורס, ולגבי תלמידי בית הספר לממשל, להבדיל מתלמידי בית הספר למשפטים, עליהם נמנים הנילונים, מהווה הגשת העבודה עמידה בתנאי של מטלה של "עבודה סמינריונית". מדובר על כן בהיקף עבודה משמעותי, שאף אם לגבי הנילונים אינו מהווה עבודה סמינריונית הרי הוא בעל משקל מכריע בציון הקורס הסופי.

העבודה אותה הגישו הנילונים, במשותף, הסתמכה באופן מרכזי, אף לטענתם של הנילונים בפנינו, על ספרו של שאול שי, "ציר הרשע: איראן, חיזבאללה והטרור הפלסטיני" משנת 2003 (להלן: "ספרו של שי" או "הספר"). אמנם ספרו של שי מופיע ברשימה הביבליוגרפית בעמוד האחרון לעבודת הסיכום של הנילונים, יחד עם ארבעה פריטי קריאה נוספים, אולם, מלבד זאת, בגוף העבודה אין כל אזכור לספרו של שי או לכל מקור אחר, וזאת למרות שחלקים ניכרים בעבודה הועתקו מילה במילה ולעיתים בשינויי נוסח קלים בלבד ממקור זה.

הנילונים ובא כוחם, העלו בפנינו טענות מטענות שונות מדוע אין לראות במעשה זה הונאה, כאשר הטענה העיקרית בניהם היא שמכיוון שספרו של שי נכלל ברשימה הביבליוגרפית בסוף העבודה, אין המדובר במעשה הונאה, אף אם היקף ההסתמכות על מקור זה אינו ראוי. בנוסף ביקרו הנילונים את החלטת הממונה שקבע שעבודת הסיכום כללה גם ציטוטים משני מקורות נוספים ("מקור אינטרנט 1" ו-"מקור אינטרנט 2") שכלל לא צוינו ברשימה הביבליוגרפית, וזאת מבלי שהחלטת הממונה מציגה הסבר משכנע כיצד השתרבבו קטעים ממקורות אלה לעבודת הסיכום שהוגשה.

לבסוף, הועלו טענות גם לעניין אזכורה של עבודה קודמת שהוגשה בצוותא על ידי הסטודנטים, הפעם עבודת סמינריון, בהחלטת הממונה. על אודותיה של עבודה זו שמע הממונה לראשונה, מפי הנילונים עצמם, אשר הציגו אותה בפניו, בעת הדיון המשמעתי, וזאת על מנת לתת הסבר להכללתן של מקורות האינטרנט, בעבודה נשוא הדיון. מעיון בעבודה סמינריונית זו, התברר לממונה, כי יש זהות בין העבודה הראשונה (היא עבודת הסמינריון שהוגשה שנתיים קודם לכן) לבין העבודה הנוכחית. כלומר שעבודת הסיכום היא למעשה העתקה של עבודת הסמינר, שהועתקה בחלקים נרחבים (כנראה) אף היא מספרו של שי ומקורות האינטרנט 1 ו-2. לטענת הנילונים איזכור פרשיית עבודת הסמינריון הקודם בהחלטה נשוא הערר, עומדת בסתירה להבטחת הממונה בעת הדיון, שהצגת העבודה לא תשמש כראיה נגדם.

לדעתנו ההרשעה בעבירת ההונאה לפי סעיף 2(4) לתקנון המשמעת עומדת גם בלא להיזקק לשימוש שעשו הנילונים במקורות אינטרנט 1 ו-2, מקורות שכאמור לא בא זכרם ברשימה הביבליוגרפית, ובלא להיזקק לקיומה והשלכותיה של עבודת הסמינריון הראשונה על עבודת הסיכום.

די בכך שעבודת הסיכום שהוגשה מסתמכת באופן משמעותי ביותר על ספרו של שי, עובדה שהנילונים לא חלקו עליה, בכדי להכניס את מעשי הנילונים לגדר עבירת ההונאה. אמת, מקור זה

אוזכר ברשימה הביבליוגרפית, אך מכיוון שחלקים ארוכים ממקור זה צוטטו באופן נרחב, לעיתים מילה במילה, במסגרת העבודה, הרי יש בכך משום הונאה. הנילונים לא טרחו להוסיף גרשי ציטוט בתחילתם ובסופם של הקטעים המצוטטים, כללי ציטוט מוסכמים, שיש בהם בכדי לאותת לקורא הסביר כי המדובר בקטעים שנלקחו, כלשונם, ממקור אחר. טענתם המיתממת של הנילונים שהמרצה לא הנחה אותם לגבי אופן ציטוט מקורות, וכי הם לא היו מודעים לכך שיש משום פסול באופן הגשת העבודה במתכונת זו, אינה מתקבלת על הדעת. ברור כי כוונתם של הנילונים היתה להטעות את המרצה, ולטעת בו את האמונה כי מדובר בעבודת סיכום עצמאית שלהם, ממספר מקורות שונים.

אף שלצורך ההרשעה בעבירת ההונאה ניתן היה להסתפק בכך, מצאנו מקום להתייחס גם לטענותיהם הנוספות של הנילונים.

השאלה כיצד הגיעו קטעים ממקורות אינטרנט 1 ו-2 לעבודתם של הנילונים אינה רלוונטית. משהוכח שאכן יש זהות בין קטעים בעבודה שהוגשה לבין מקורות אלה, בלא שמקורות אלה קיבלו איזכור כלשהו בגוף העבודה, נטל ההוכחה עובר לכתפי הנילונים להצביע על הסבר משכנע מדוע אין המדובר בהונאה. הסבר שכאמור לא ניתן על-ידם. הממונה אינו צריך לכלול בהחלטתו הסבר לגבי "התעלומה" כיצד שמו הנילונים ידם על מקורות אלה.

ולעניין התייחסות הממונה לעבודת הסמינר הראשונה שהוגשה על ידי הנילונים: כל שהובטח לנילונים הוא כי "אותה עבודה קודמת לא תעמוד לכשעצמה בסכנת הגשת תלונה משמעתית נפרדת בגינה אם תוצג" אולם הובהר להם כי "יהיה בה כדי להשליך על התלונה הנוכחית והיא תהווה ראיה לכל דבר ועניין במסגרת תיק זה." (ראו ציטוט מהחלטת הממונה). כלומר ניתנה לנילונים חסינות מפני פתיחת הליכים בדבר הונאה בעבודה הראשונה, אך הוסבר להם כי היא תשמש כראיה במסגרת ההליך הנוכחי. לא מצאנו בהחלטת הממונה כל חריגה מהסדר זה. אי לכך אזכור העבודה הראשונה בהחלטת הממונה היתה כדין.

גזר הדין

הנילונים התמקדו בטיעוניהם במרכיב אחד של העונש, הוא החלטתו של הממונה להשאיר על כנה את ההוראה שלא להוציא לנילונים "אישור התמחות" במשך תקופת ההרחקה בפועל. לדידם, זהו עונש חמור ביותר, שכן הם אינם יכולים להתחיל את תקופת ההתמחות הרשמית בלא אישור זה, דבר הפוגע בהם הן כלכלית והן מקצועית. נילון 1 אף סיפר כי נאלץ לוותר על מקום ההתמחות שלו, שכן המשרד עמו התקשר התחייב כבר כלפי מתמחים עתידיים אחרים, לשנת ההתמחות הבאה. הנילונים טענו כי רק שרשרת של אירועים אקראיים מנעה מהם להוציא את אישור ההתמחות המיוחל, בטרם החלו ההליכים המשמעתיים כנגדם, שכן את לימודיהם סיימו זה לא מכבר, ואישור התמחות ניתן גם כאשר חסרים לסטודנט ציונים בשני מקצועות.

העונש שהוטל על הנילונים, ובפרט על נילון 2, לא רק שאינו חמור מידי, אלא יתכן אף שהוא עונש המקל עמם. למעשה, בלא ההחלטה על השעיית אישור ההתמחות, לא הוא בעונש ההרחקה בפועל בכדי לפגוע בנילון 1 (שכן תקופת ההתמחות ממילא נמשכת שנה מלאה – היא תקופת ההרחקה שהוטלה עליו), ואילו את נילון 2 היתה מעכבת בשנה אחת בלבד (שכן שנת ההרחקה הראשונה היתה חופפת את תקופת ההתמחות). העובדה שיתכן ובתזמון שונה, בו ציוניהם של הנילונים בקורסים אחרים היו ניתנים בלא עיכוב, ולכן היו השניים "מספיקים" לקבל אישור התמחות, בטרם ניתנה החלטת הביניים המונעת מהם לקבל אישור זה, אינה רלוונטית. משהתנהלו הדברים אחרת ובפועל קדמה החלטת הביניים למתן הציונים, אין מקום לעסוק בהשערות איזה עונש היה מוטל על הנילונים.

משכך, ובהתחשב בחומרת מעשיהם של הנילונים, כפי שהיא משתקפת במלואה בהחלטת הממונה, העונש שהוטל הוא סביר. עונש זה יתכן אף שמקל עם נילון 2, שהורשע בעבר בעבירה משמעתית (הפרת הוראות הנוגעות לבחינה – עבירה על סעיף 2 (6) לתקנון המשמעת), ולא השכיל ללמוד כללי התנהגות אקדמיים ראויים מהם.

לא התרשמו שנילון 2 הפנים את הפסול שבמעשיו. להבדיל מנילון 1 שבחצי פה הביע חרטה מסוימת (חרטה מלאה לא יכל להביע שכן גם הוא טען כנגד עצם ההרשעה), טען בפניו נילון 2 בלהט כי הוא עומד על דעתו שהגשת העבודה במתכונת שהוגשה "כשרה" וכי לכל היותר היה צריך המרצה להכשיל את השניים, עת למד שהשניים הסתמכו באופן בלתי סביר על ספרו של שי, שאוזכר ברשימה הביבליוגרפית. בנוסף ביקש מאיתנו נילון 2, שנסיק על דרך ההיקש, שעבודת הסיכום אינה מעשה הונאה, וזאת בהסתמך על כך שעבודה דומה (היא עבודת הסמינריון הראשונה) עברה בדיקה (וערעור), וקיבלה לבסוף ציון 80. על פי הגיונו של נילון 2 העובדה שמרצה אחר קיבל עבודה הכוללת אף היא ציטוטים לא מאוזכרים של אותם מקורות מלמדת שגם העבודה הנוכחית אינה כרוכה במעשה הונאה. טענה נוספת שנשמעה מפיו היא שתקנון המשמעת אינו אוסר במפורש על תלמיד להגיש פעמיים אותה עבודה, בקורסים שונים, ועל כן מעשה זה אינו דבר הונאה.

סטודנט הטוען טענות מסוג זה, ברור שלא הטמיע את החומרה במעשיו. עם זאת, משלא הוגש ערעור שכנגד מטעם המרכז על קולת עונשו של נילון 2, אין בסמכותנו להחמיר בעונשו.

ניתן היום, יום ראשון, כ"ח בחשוון תשס"ז, 19 בנובמבר 2006

פרופ' יעקב הל-אור

ד"ר שרון רבין-מרגליות

פרופ' אמנון סלע

Appeal Committee – The Interdisciplinary Center Herzliya

Before: Dr. Sharon Rabin-Margaliot – Chairman
 Prof. Amnon Sella
 Prof. Prof. Yakov Hel-Or

Appeal on the Decision given on September 11, 2006 (Disciplinary File 44/2006) by Dr. Amnon Lehavi, in charge of discipline, in the matter of Students A and B (hereinafter "the Respondents")

On behalf of the Respondents: Mr. Elad Levi

On behalf of the Complainant: Ms. Orly Shaked

Decision

The Respondents, are two students from the School of Law and Government. They were convicted by the Disciplinary Administrator, Dr. Amnon Lehavi, of deceiving on a synopsis they prepared in a course in Government. The conviction is in accordance with Clause 4(b) of the Disciplinary Code of the Interdisciplinary Center. As a result of the said conviction the following punishment was imposed on the Respondents:

On Respondent A:

1. Disqualification of the paper and the course.
2. Suspension from studies at the Center for a period of one year (2006/7)

On Respondent B:

Regarding Respondent B a conditional punishment of suspension for one year which was imposed on him at an earlier disciplinary hearing (dated June 25, 2003) was activated. Therefore the following punishment was imposed on Respondent B:

1. Disqualification of the paper and the course.
2. Suspension from studies at the Center for a period of two years (2006/7 and 2007/8).

Furthermore, the Disciplinary Administrator left the interim decision of refraining from giving the Respondents any certificates needed to begin their legal apprenticeship in tact during the period of suspension.

The Respondents filed an appeal in reference to their conviction of deceiving and on the severity of the punishment imposed upon them.

We have decided to reject the appeal both in reference to the conviction and in reference to the punishment for the following reasons:

The Decision on the Conviction

The deceitful act which the Respondents have been convicted of relates to a synopsis they submitted in a Government course. This synopsis is an alternative to a course exam. For the government students, in contrast to the law students, which include the Respondents, submitting this synopsis constitutes fulfillment of the requirements of submitting a "seminar paper". Thus this entails significant work, and even if it is not considered a seminar paper for the Respondents it is significantly weighed in the final grade of the course.

The work submitted by the Respondents, jointly, centrally relied, **even according to the claims of the Respondents**, on Shaul Shay's book, The Axis of Evil: Iran, Hizballah, and the Palestinian Terror of 2003 (hereinafter: "Shay's book" or "the book"). Though Shay's book appears in the bibliography on the last page of the Respondents' synopsis, together with four additional references, there is no other citing of

Shay's book throughout the paper or any other source, even though vast parts of the synopsis were copied from this source word for word and sometimes with slight changes in the wording.

The Respondents and their representatives raised various claims why their actions should not be conceived as deceit, and the main claims were that because Shay's book was in the bibliography at the end of the paper it is not deceit, even if relying on the book to the extent they did is considered improper. In addition the Respondents criticized the decision of the Disciplinary Administrator for determining that the synopsis also included quotes from two additional sources ("Internet Source 1" and "Internet Source 2") which was not included in the bibliography, without the decision of the Administrator including a convincing explanation of how the sections from these sources were inserted into the synopsis submitted.

Finally, claims were made regarding the Disciplinary Administrator mentioning in his decision the use of an earlier paper submitted jointly by the students, this time a seminar paper. The Disciplinary Administrator heard about this paper from the Respondents themselves who presented it to him during the disciplinary hearing in order to provide an explanation for including the Internet sources in the synopsis. From reviewing the seminar paper, it became clear to the Disciplinary Administrator that there was identicalness between the first work (the seminar paper submitted two years beforehand) and the present paper. In other words the synopsis is actually a copy of the seminar paper, with (seemingly) vast sections also copied from Shay's book and from Internet Source 1 and Internet Source 2. The Respondents claim that the Disciplinary Administrator's reference to the earlier seminar paper in the decision which is being appealed contradicts his guarantee to them during the hearing that the presentation of the paper would not be used as evidence against them.

In our opinion the conviction of the offense of deceit according to clause 4(b) of the Disciplinary Code is valid even without referring to the use the Respondents made of Internet Sources 1 and 2, sources not included in the reference list and without the existence or the implications of the existence of the first seminar paper on the synopsis.

It is suffice that the synopsis submitted significantly relies on Shay's book, a fact which the Respondents did not deny, in order to include the Respondents' actions within the definition of the offense of deceit. Actually, this reference was included in the bibliography but since lengthy parts of the reference were cited in an extensive manner, at times word for word, in the synopsis, this act is a type of deceit. The Respondents did not bother to add quotation marks at the beginning or end of the citations, which are accepted quotation rules, in order to signal to the reasonable reader that the copied parts are quotes from another source. The Respondents' supposedly innocent claims that the Lecturer did not guide them regarding the manner in which to quote sources, and that they were not aware of any fault in the manner in which they submitted their paper, are implausible. It is clear that the intent of the Respondents was to mislead the Lecturer and to instill the belief that the paper was a synopsis done independently by them from a number of sources.

Though this would be enough to convict of the offense of deceit we believe it is appropriate to relate to the other claims of the Respondents as well.

The question of how the passages from Internet Sources 1 and 2 got into the Respondents' synopsis is irrelevant. Once it was established that there are parts which are identical in the synopsis submitted and these references, without the references being cited within the paper, the burden of proof shifts to the Respondents to point out a convincing reason why this is not deceit. An explanation required, which of course, the Respondents did not give. The Disciplinary Administrator does not have to include an explanation in his decision regarding the "riddle" of how the Respondents laid their hands on these sources.

And as for the matter of the Disciplinary Administrator relating to the first seminar paper submitted by the Respondents: the only thing promised to the Respondents was that "the same earlier paper would not in itself serve as a risk of submitting a separate disciplinary complaint for it if it would be presented but it was clarified to the Respondents that " it can implicate in reference to the present complaint and it will serve as evidence for all intents and purposes in the framework of this file " (See the quote from the Administrator's decision). In other words the Respondents received immunity against the opening of a file for the deceit in the first paper, however it was explained to them that it would serve as evidence in the

framework of this file. We did not find any deviation from this arrangement in the Disciplinary Administrator's decision. Therefore referring to the first paper in the Administrator's decision was just.

Punishment

The Respondents focused their claims on one element of the punishment, i.e. the decision of the Disciplinary Administrator to leave the interim decisions of refraining from giving the Respondents any certificates to begin their legal apprenticeship in tact during the period of suspension. In their opinion this is the most severe punishment, since they are unable to begin their official apprenticeship period without these certificates. Thus this punishment has an economical and a professional affect on them. Respondent 1 stated that he had to give up his place of apprenticeship since the office he was in contact with have already committed to other future apprentices for the upcoming year of apprenticeship. The Respondents claimed that a random chain of events prevented them from receiving the approval to begin prospective apprenticeship, before the disciplinary actions were taken against them, since they completed their studies already and approval to begin apprenticeship is given to students even if grades are missing from two subjects.

The punishment imposed on the Respondents, especially on Respondent 2, is not only not too severe, but perhaps too lenient. Actually, without the decision to delay the approval of beginning apprenticeship, the punishment of suspension of Respondent 1 would not have an effect on Respondent 1 (since the period of apprenticeship in any case is for one full year – which is the period of suspension imposed on him) and for Respondent 2 it would have delayed him for only one year (since the first year of suspension would have been concurrent with the year of apprenticeship). The fact that had there been a different timing and the grades in the other courses of the Respondents had been given without delay, and they would have been able to receive the certification to begin their apprenticeship before the interim decision to delay the issuance of the approval is irrelevant. Since the interim decision was given before the other grades, there is no need to deal with speculations of what punishment would have been imposed in that case.

Therefore and in light of the severity of the actions of the Respondents as reflected throughout the Disciplinary Administrator's decision, the punishment imposed on the Respondents is reasonable. This punishment perhaps is even lenient for Respondent 2, who was convicted in the past of a disciplinary action (breaching instructions in reference to exams – an offense according to clause 2(f) of the Disciplinary Code) and apparently he hasn't succeeded in learning proper academic behavior.

We have the impression that Respondent 2 has not internalized the fault in his actions. In contrast to Respondent 1 who half heartedly expressed a certain regret (he could not express complete regret since he also appealed the actual conviction), Respondent 2 ardently claimed that the paper submitted is "legitimate" and at most the Lecturer should have failed them both, when he learned that they relied unreasonably on Shay's book, which was included in the bibliography. Furthermore, Respondent 2 asked us to analogically conclude that submitting the said synopsis is not a deceitful act, based on the fact that a similar paper (the first seminar paper) was reviewed (and appealed) and received a final grade of 80. According to the logic of Respondent 2 the fact that another Lecturer accepted a paper that also included quotes without citations of the same sources shows that the present paper does not involve deceit. Another claim made by the Respondent is that the Disciplinary Code does not explicitly forbid a student from submitting a paper twice in different courses and therefore it does not constitute deceit.

Obviously a student who claims such claims has not internalized the severity of his actions. However, since a counter appeal has not been submitted by the Center for the leniency of the punishment of Respondent 2 we have no authority to impose a more severe punishment.

Given Today, November 19, 2006.

Prof. Amnon Sella

Dr. Sharon Rabin-Margaliot

Prof. Yakov Hel-Or